

Οι μεταρρυθμίσεις και οι μεταμορφώσεις στην πολύπαθη παιδεία αυτής της χώρας δεν έχουν τέλος. Οι εκάστοτε αρμόδιοι θεωρούν απαραίτητη την παρέμβασή τους για να διορθώσουν «τα κακώς έχοντα», διότι αυτοί κατά την άποψή τους κάθε φορά κατέχουν το «μαγικό ραβδί» της σωτηρίας της.

Συγκεκριμένα, ο λόγος για την Β/θμια κυρίως Εκπαίδευση. Στα τελευταία πενήντα χρόνια αυτή η εκπαιδευτική βαθμίδα έχει υποστεί αλλεπάλληλες μεταμορφώσεις για «το καλό της». Κάθε αναρμόδιος έρχεται με τη δύναμη του υπουργήματος του να επιφέρει με τη σειρά του αντιμεταρρύθμιση της μεταρρύθμισης που επέβαλε «είκη και ως έτυχε» ο επίσημος δικός του πολιτικός φορέας.

Η παιδεία δηλαδή είναι ένα κοινώς, όπως λέγεται, “ξέφραγο αμπέλι” που δέχεται κάθε φορά αυτόκλητο αμπελουργό. Από τα «πολλά ωραία» στο σημείωμα αυτό θα επισημάνουμε δύο μόνο επί του παρόντος.

Το πρώτο αφορά το μάθημα της Φιλοσοφίας, που τα τελευταία κυρίως χρόνια έχει υποστεί βαθύτατη «καθίζηση». Η προηγούμενη ηγεσία του αρμόδιου οργάνου της παιδείας επανέφερε το μάθημα της Φιλοσοφίας σ’ όλες τις κατευθύνσεις της Β΄ τάξης Λυκείου, ως μάθημα γενικής Παιδείας.

Το γεγονός αυτό έγινε αποδεκτό απ’ όλους εκείνους που θεωρούν τη Φιλοσοφία ως βασικό στοιχείο εκπαίδευσης και μάθησης, στην άνευ αξιών και ιδανικών ισοπεδωτική εποχή μας. Το ερώτημα είναι κατά πόσον οι νέοι κρατούντες θα το διατηρήσουν.

«Μεταμορφώσεις Οβιδίου»

Το δεύτερο αφορά την τύχη των προτύπων Σχολείων της χώρας. Αυτά λειτουργήσαν με θαυμαστά αποτελέσματα μέχρι το τέλος σχεδόν του περασμένου αιώνα. Τότε, θεωρήθηκαν «Σχολεία Elite» και στο όνομα της ίδιας ισοπεδωτικής πολιτικής μετατράπησαν απλώς σε «Πειραματικά».

Θεωρήθηκαν δηλαδή «Αριστοκρατικά» Σχολεία, αγνοώντας ότι στα πρότυπα -που ήσαν δημόσια σχολεία- φοιτούσαν, ύστερα από αυστηρότατες εισιτήριες εξετάσεις, όχι παιδιά πλουσίων αλλά κατά κανόνα παιδιά βιοπαλαιστών, εργατών, υπαλλήλων, που δεν είχαν την δυνατότητα να «φοιτήσουν» με παχυλότατα δίδακτρα σε γνωστά Ιδιωτικά Εκπαιδευτήρια. Η κατάργησή τους δηλαδή εμπόδιζε τότε τα προικισμένα παιδιά να φοιτήσουν σε σχολεία που θα τους εξασφάλιζαν υποτροφιακές σπουδές στα πιο σπουδαία πανεπιστήμια της Ευρώπης και της Αμερικής.

Η προσωπική εμπειρία του γράφοντος, που υπηρέτησε για 10 χρόνια ως Συνδιευθυντής στη Βαρβάκειο Πρότυπο Σχολή, κατατίθεται ως μαρτυρία για το πλήθος των προσφερομένων υποτροφιών στα πιο γνωστά Γαλλικά, Αγγλικά, Γερμανικά και Αμερικανικά Πανεπιστήμια, και τούτο, γιατί η παρεχόμενη παιδεία σε όλα τα πρότυπα Σχολεία της Ελλάδας, ήταν η μεγαλύτερη εγγύηση γι’ αυτό.

Η προηγούμενη ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, ύστερα από πολλές παρεμβάσεις καθηγητών και γονέων, επανέφερε τον θεσμό των Προτύπων Σχολείων ως αναγκαία μορφή παιδείας.

Τελευταία, πληροφορηθήκαμε ότι η νέα ηγεσία διέγραψε «χωρίς περίσκεψη» την προηγούμενη απόφαση. Πριν από μερικές ημέρες αναγγέλθηκε ότι δεν ισχύει η πρώτη της απόφαση. Οι μεταρρυθμίσεις στην παιδεία, ας καταλάβουν επιτέλους όλοι, ότι δεν αποτελεί «θέμα παρωνυχίδος» για να γίνεται από τη μια χρονιά στην άλλη η παιδεία «Μεταμορφώσεις Οβιδίου». Όλα τα συγκροτημένα κράτη την μεταρρύθμιση της παιδείας την αναθέτουν στους καθ’ ύλην αρμοδίους, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, και προϋποθέτει μελέτη, επάρκεια γνώσεων, σύμφωνα με τα δεδομένα της Παιδαγωγικής, της Κοινωνιολογίας.

Γράφει ο
Πρόεδρος της ΕΚΔΕΦ
Σπ. Γ. Μοσχονάς